

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă „Sfânta Maria”
511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023, Noua Zeelandă
Telefon : 064 4 389 1630; site: www.romani.co.nz

CU- VÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.8 Aprilie 2010

Din acest număr:

- *Programul liturgic din luna Aprilie,
- *Sărbătorile lunii Aprilie;
- *Pagina copiilor;

Imrosul cântării a VI-a din Canonul Învierii

“Pogorātu-Te-ai întru cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase, și a treia zi, precum Iona din chit, ai înviat din mormânt”.

Hristos a înviat!

“Luminoasa sărbătoare a Sfințelor Paști să coboare peste noi toți bucurii duhovnicești, pace și bună înțelegere, iar Hristos cel Înviat să ne dăruiască sănătate și, întru toate bună sporire.”

Programul liturgic din luna Aprilie

- *Joi 01.04.2010- Denia celor 12 Evanghelii- ora 19:00;
- *Vineri 02.04.2010- Denia Prohodului Domnului- ora 19:00;
- *Sâmbătă 03.04.2010- Învierea Domnului-Utrenie și Sf. Liturghie -ora 23:30;
- *Duminică 04.04.2010 – Vecernie – “A doua Înviere”-ora 11:00 la biserica Greacă;
- *Luni 05.04.2010-Vizită pastorală în Palmerston North și Dannevirke;
- *Marți 06.04.2010- Acatistul Învierii- ora 10:30;
- *Joi 08.04.2010 –Vecernie- ora 18:00;
- *Vineri 09.04.2010- Izvorul Tămăduirii-Acatistul Învierii-ora 10:00; Sf.Liturghie ora 10:30; Slujba sfințirii apei mici(agheasmă mică);
- *Sâmbătă 10.04.2010- Vecernie- ora 18:00;
- *Duminică 11.04.2010- Acatistul Învierii ora 10:00; Sf.Liturghie ora 10:30 (Duminica a 2-a după Paști- a Sf. Apostol Toma);
- *Sâmbătă 17.04.2010- Vecernie- ora 18:00;
- *Duminică 18.04.2010- Acatistul Învierii-ora 10:00;Sf. Liturghie ora 10:30 (Duminica a-3-a după Paști- a Mironosițelor);
- *Joi 22.04.2010-Vecernie- ora 18:00;
- *Vineri 23.04.2010- Sf. Mare Mucenic Gheorghe-Acatistul Sf. Mare Mucenic Gheorghe-ora 10:00; Sf.Liturghie ora 10:30;
- *Duminică 25.04.2010- Sf.Liturghie la Parohia Sf. Gheorghe-Hamilton; (Duminica a 4-a după Paști- a Slăbănogului)

Mesajul Preasfințitului Părinte Mihail către Parohia Sf. Maria din Wellington

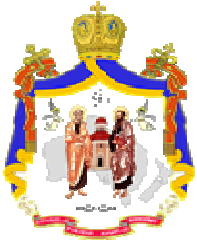
Preacucernice Părinte,
Onorat Consiliu Parohial,
Hristos a Înviat!

Cu prilejul sărbătorii Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, vă transmit alese urări de bucurie, sănătate, pace sufletească și mult spor în lucrarea dumneavoastră pe care o faceți întru mărturisirea Evangheliei.

Cu dragoste în Hristos Domnul cel Înviat.

†Mihail,

Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Australiei și Noii Zeelande

Săptămâna Patimilor

Săptămâna Patimilor exprimă perioada de la Florii până în Sâmbăta cea Mare inclusiv. Conform rânduielilor canonice, în această săptămână se ajunează până spre seară. Caracteristica esențială a acestei săptămâni sunt Deniile.

Luni, în Săptămâna Patimilor, se face pomenirea patriarhului Iosif, vândut de frații săi cu treizeci de arginti. El este o preînchipuire a lui Hristos, care a fost vândut de Iuda. Acuzat de desfrânare, ajunge în temniță. În urma tălmăcirii unor visuri, este scos din închisoare și pus administrator peste tot Egiptul. Stăpânirea lui Iosif peste Egipt era o prefigurare a biruinței lui Hristos asupra păcatelor lumii.

Tot în această zi se face pomenire și de smochinul neroditor, blestemat de Hristos să se usuce pentru că nu avea rod. E o pilda dată omului, din care trebuie să rețină, că Dumnezeu este atât iubire cât și dreptate. Deci, la judecata de apoi, El nu doar va răsplăti, ci va și pedepsi pe cei ce nu au rodit.

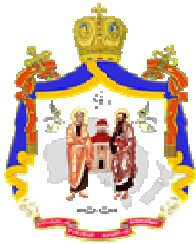
Începând cu Denia de duminică seara, se cântă până în Sfânta și Marea Joi următorul tropar:

"Iată mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care va afla-o priveghind; iar netrebnică e cea pe care o va găsi lenevindu-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreuezi, ca să nu te dai morții și afară din Împărăție să te încui, ci te deșteaptă strigând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru, pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi".

Marți se face pomenirea celor zece fecioare. Este o pildă care are menirea să ne țină trează datoria de a trăi permanent în Hristos. Numai așa vom avea răspuns bun la judecata finală, căci prin împlinirea vocii divine, Hristos ia chip în noi. Concluzia acestei pilde este că Hristos, trebuie să Se regăsească în fiecare dintre noi în orice moment. Din pildă reținem că cinci fecioare au avut doar candela fără ulei, iar celelalte cinci au avut și candelă și ulei. Candela fără ulei reprezintă relizarea de sine în totală nepasare de ceilalți. Candela cu ulei reprezintă evlavia însoțită de milostenie.

În Miercuria Săptămânii Sfințelor Pătimitori se face pomenirea femeii păcătoase care a spălat cu lacrimi și a uns cu mir picioarele Mântuitorului, înainte de Patima Sa, ca simbol al pocăinței și îndreptării omului păcătos. "Doamne", zicem noi către Hristos, "femeia care căzuse în păcate multe, simțind dumnezeirea Ta", deci, fiind mișcată de harul dumnezeiesc spre cunoașterea cea mai presus de înțelegere, "a luat rânduiala de mironosiță". A făcut ceea ce doreau să facă femeile mironosițe după înmormântarea Mântuitorului. A anticipat înmormântarea lui Hristos și pregătirea Lui cu miresme, "aducând mir de mult preț". A fost mistuită de dorința de a i se dezlega păcatele: "Dezleagă-mi păcatele mele, așa cum eu mi-am dezlegat părul".

Joia Patimilor este închinată amintirii a patru evenimente deosebite din viața Mântuitorului: spălarea picioarelor ucenicilor, ca pildă de smerenie, Cina cea de Taină la care Mântuitorul a instituit Taina Sfinței Euharistii, rugăciunea Arhierescă și începutul patimilor prin vinderea Domnului. După ce a săvârșit Cina cea de Taină, Mântuitorul le dă ucenicilor o nouă poruncă: "Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții." Nu întâmplător în fața Sfântului Potir, noi spunem Mântuitorului: "Nu-ți voi da sărutare ca Iuda, nu voi spune Taina Ta vrajmașilor Tăi; ci, ca tâlharul mărturisindu-mă, strig Ție: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta".

În Vinerea Mare se face pomenirea de sfințele, înfricoșătoarele și mântuitoarele Patimi ale Mântuitorului și de mărturisirea tâlharului celui recunoscător care a dobândit raiul. Pătimirile Domnului sunt numite sfințe, mântuitoare și înfricoșătoare. Sfințe pentru că Cel ce suferă este Fiul lui Dumnezeu, mântuitoare pentru că Cel ce pătimește nu este un simplu om și înfricoșătoare căci toata făptura s-a schimbat la răstignirea lui Hristos: " Soarele s-a întunecat, pământul s-a cutremurat și mulți din morminte au înviat".

În sfânta și Marea Sâmbătă prăznuim îngroparea lui Hristos cu trupul și pogorârea la iad cu dumnezeirea pentru a ridica din stricăciune la viață veșnică pe cei din veac adormiți.

Astfel, noi zicem: "Când Te-ai pogorât la moarte Cela ce ești fără de moarte, atunci iadul l-ai omorât cu strălucirea dumnezeirii. Iar când ai înviat pe cei morți din cele de dedesubt, toate puterile cerești au strigat: Dătătorule de viață, Hristoase Dumnezeul nostru, mărire Ție”.

Ajunși în ziua Sfintei Învieri, Biserica ne cere:

"În Ziua Învierii să ne luminăm cu prăznuirea și unii pe alții să ne îmbrățișăm, și să le zicem frați și celor ce ne urâsc pe noi și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”

Slujba Prohodului

Dupa rânduielile liturgice stabilite foarte de timpuriu, ziua de vineri este una din puținele zile aliturgice din timpul unui an bisericesc. În această zi, în biserică nu se săvârșește Sfânta Liturghie pentru că atunci are loc și se retrăiește de către credincioși jertfa Mântuitorului pe cruce. **Ca și întreaga săptămână, este o zi de adâncă tristete pentru moartea Domnului.** La ora îndatinată de regulile de cult, se oficiază ceasurile liturgice împărătești, urmată de vecernia numită a Sâmbetei celei mari, în care, la cântarea slavei de la Stihoavă: "Pre Tine Cel ce te îmbraci cu lumina ca și cu o haină", se scoate Sfântul Epitaf în mijlocul bisericii și se așează pe o masă, în fața Sfintei Cruci, adusă aici solemn.

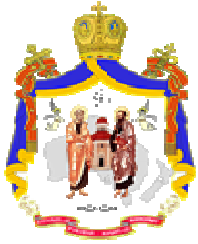
Aici, în jurul Sfântului Epitaf se desfășoară cea mai impresionantă dintre slujbele cultului divin public ortodox, utrenia sâmbetei celei mari, considerată de unul din marii teologi ortodocși "punctul culminant al creației liturgice ortodoxe."

În centrul acestei slujbe stă Prohodul, adică acea serie lungă de cântări bisericești sau imnuri, scurte ca întindere, compuse în limba originală în formă de versuri împărțite în trei stări sau grupe, inegale ca număr de strofe. Așa de pildă, grupa sau starea întâi cuprinde 73 de strofe, a doua 60, iar a treia 43, prima strofă repetându-se la sfârșitul fiecărei stări.

Aceste cântări și laude alcătuiesc "Prohodul", care înseamnă slujba de înmormântare și care cuprinde în sine bogăție și duioșie în cântare..

Exprimând sentimente de durere pentru răstignirea și moartea Dumnezeiescului Răscumpărător, dar și de nădejdea apropiată în învierea Sa, Prohodul este o exprimare practică și cântată a teologiei răscumpărării.

Alcătuirea Prohodului este atribuită marelui imnograf bizantin Iosif Studitul (1826). Deși face parte din slujba utreniei Sâmbetei celei mari, cântarea Prohodului a făcut ca acest serviciu divin să fie cunoscut în popor cu denumirea de slujba Prohodului Domnului nostru Iisus Hristos, și, deoarece o parte însemnată a

acestei slujbe o alcătuiește înconjurarea bisericii cu Sfântul Epitaf, care simbolizează cortegiul de îngropare a trupului Mântuitorului, această utrenie mai este cunoscută în unele părți din țară și cu denumirea de înconjurarea bisericii.

Slujba este impresionantă atât prin cântarea Prohodului, cât și prin înconjurarea bisericii, în dangăt de clopot și toacă. Niciodată parcă sufletul creștinului nu se simte mai apropiat și mai solidar cu patimile Mântuitorului. De aceea rămâne slujba cea mai frecventată și mai gustată de către credincioșii ortodocși care iau parte la ea încă de atunci de când limba română a fost introdusă în întrebuințarea serviciului divin.

Ca și celelalte cântări bisericești și cele ale Prohodului au fost traduse în limba română. Ele însă au rămas mult mai apropiate de forma originalului grecesc, păstrându-se cu o cântare ritmată. La început au avut forma frazei libere, așa cum au fost toate imnurile din cărțile noastre de cult, dar cu timpul s-a încercat revenirea la forma originală a cântărilor Prohodului. Ceea ce a determinat preocuparea aceasta a fost faptul că Prohodul era o cântare destinată mulțimii credincioșilor, care executa cu mult mai mare ușurință o cântare ritmată, având ca model melodia primei cântări, așa cum se poate observa la Prohod. Așa au apărut preocupări pentru o redare cât mai corespunzătoare în românește a poeziei Prohodului, în vederea cântării lui corecte și nevoia tipăririi lui ca o carte aparte de cult.

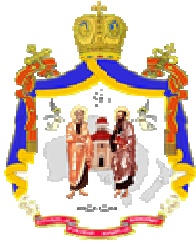
Așa apare primul Prohod, la 6 februarie 1836, la Buzău prin osârdia și purtarea de grijă a episcopului cărturar Chesarie, fiind opera ieromonahului Macarie, care a reușit să facă o traducere ritmată a cântărilor Prohodului, rânduind strofele din fiecare stare, cu un număr egal de silabe și de accente ritmatice. A fost prima și cea mai bună traducere de acest fel, după cea nereușită a lui Ioan Prale, din 1820.

După epuizarea ediției lui Macarie din 1836, cel care s-a ocupat de redarea cât mai exactă sub aspect ritmic a Prohodului, a fost marele Anton Pann, bun cunoscător al muzicii bisericești, care a tipărit Prohodul în două ediții, 1846 și 1853, cu titlul "Epitaful sau slujba înmormântării Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos". Cu numirea de Prohod s-a tipărit mai întâi cu binecuvântarea Prea Sfințitului Episcop Chesarie, iar acum prelucrată în felul ce se vede de Anton Pann, profesorul de muzică bisericească a Seminarului Sfintei Mitropolii."

Edițiile lui Anton Pann încercau să fie prelucrări ale celei a lui Macarie pe care însă nu au reușit să o întrecă. Dimpotrivă, traducerea lui Anton Pann era inferioară și nu s-a impus, rămânând în uz cea a lui Macarie, retipărită și îndreptată de protopsalți ai Bisericii noastre, cu aprobarea Sfântului Sinod, în diverse centre episcopale din țară: Dimitrie Suceveanu la Iași, 1847; Mănăstirea Neamț 1856; București 1873, 1891 și 1896; Dionisie episcopul Buzăului, Buzău 1860 și 1868; Ștefan Popescu București, 1862, 1868; Oprea Dumitrescu, Râmnicu Vâlcea, 1872; arhiepiscopul Ghenadie Argeșiu în "Albina muzicală", 1875; Ioan Popescu-Pasarea, București, 1902.

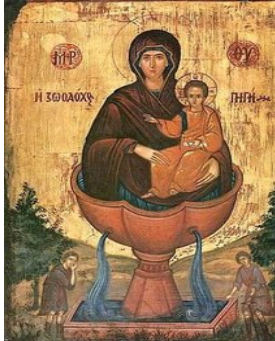
Traducerea lui Macarie cu îndreptările aduse de urmașii săi menționați, a rămas normativă în Biserica Ortodoxă Română. Între timp Prohodul a mai fost tipărit de o editură laică, între 1936-1938, apoi de editura "Academică", Craiova. De asemenea trebuie menționate și edițiile lui Gh. D. Mugur și V. Voiculescu, București, 1927, ca și cea a lui Gh. Cucu, București, 1928.

În 1941, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât instituirea unei comisii care să revizuiască textul Prohodului. Luând textul Triodului grecesc, traducerea lui Macarie și celelalte traduceri românești, și mai ales cea a lui I. Mihălcescu și Gh. Popescu-Zimnicea, editată în tipografia cărților bisericești, București, 1936, comisia a reușit să dea ediția oficială a Prohodului, București, 1942.

9 Aprilie

Izvorul Tămăduirii - praznic închinat Maicii Domnului

În fiecare an, în prima vineri după Paști, Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirii. Este un praznic închinat Maicii Domnului, menit să arate rolul Fecioarei Maria în lucrarea mântuirii oamenilor. Numele de Izvorul Tămăduirii amintește de o serie de minuni săvârșite la un izvor aflat în apropierea Constantinopolului.

Potrivit tradiției, Leon cel Mare, cu puțin timp înainte de a ajunge împărat, se plimba printr-o pădure din apropierea Constantinopolului. Întâlnește un bătrân orb care îi cere să-i dea apă și să-l ducă în cetate. Leon va cauta în apropiere un izvor, dar nu va găsi.

La un moment dat, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: "Nu este nevoie să te ostenești, căci apa este aproape! Pătrunde, Leone, mai adânc în această pădure și luând cu mâinile apă turbure potolește setea orbului și apoi unge cu ea ochii lui cei întunecați". Leon va face ascultare și astfel, va găsi un izvor din care îi va da orbului să bea. Îi va spala fița cu această apă, iar orbul va începe să vadă.

După ce a ajuns împărat, Leon a construit lângă acel izvor o biserică. Mai târziu, împăratul Justinian (527-565), care suferea de o boala grea, s-a vindecat după ce a băut apă din acest izvor. Ca semn de mulțumire a construit o biserică și mai mare. Această biserică a fost distrusă de turci în anul 1453.

De-a lungul timpului, apa acestui izvor a vindecat multe boli și a tămăduit diferite răni și suferințe. Credincioșii care merg la Istanbul (numele nou al vechii cetăți a Constantinopolului), se pot închina în biserica Izvorului Tămăduirii. Actuala construcție este din secolul al XIX-lea, dar la subsolul acesteia se afla un paraclis din secolul al V-lea unde există până astăzi izvorul cu apă tămăduitoare din trecut.

De Izvorul Tămăduirii, se sfințesc apele

Creștinii ortodocși vin în această zi la biserică pentru a lua parte la slujba de sfințire a apei, cunoscută și sub numele de Aghiasma Mică.

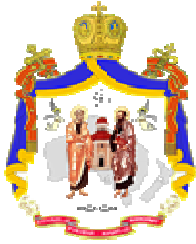
Izvoare tămăduitoare la noi în țară

Mănăstirea Ghighiu este cunoscută nu doar prin icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, adusa aici în anul 1958, ci și prin izvorul ei tămăduitor.

La Mănăstirea Derwent, pe locul unde Sfântul Apostol Andrei a făcut o minune, există un alt izvor cu apă vindecătoare.

Un alt loc în care putem găsi izvor cu apă vindecătoare este Mănăstirea Horaicioara. Pelerini din toată țara vin la cele trei mănăstiri să primească apă de la aceste izvoare minunate.

Vineri, în Săptămâna Luminată, Biserica Ortodoxă sărbătorește Izvorul Tămăduirii, un mare praznic ce datează din a doua jumătate a primului mileniu creștin. La sărbătoarea de astăzi mergem cu gândul și cu inima mai ales spre Maica Domnului, cea care s-a dovedit izvor al dumnezeirii, prin nașterea Mântuitorului. În toate bisericile și mănăstirile, după Sfânta Liturghie, se săvârșește slujba de sfințire a apei (aghiasma mică).

23 Aprilie

Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință

Biserica Ortodoxă îl prăznuiește în această zi pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe

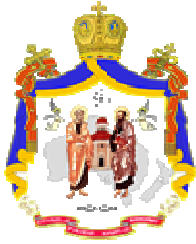
"Izbăvitor al celor robiți și celor săraci
folositor, neputincioșilor doctor, Purtătorule de
biruință, Sfinte Mare Mucenice Gheorghe, roagă pe
Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre."
(Acatistul Sf. M. Mc. Gheorghe)

În fiecare an, la 23 aprilie, calendarul creștin ortodox îl pomenește pe Sfântul Mare Mucenic Gheorghe, cel care, acum circa 1700 de ani, a mărturisit în fața împăratului Dioclețian, cu mult curaj, credința sa în Mântuitorul Iisus Hristos. Părinții săi, oameni evlavioși, cu frica lui Dumnezeu, i-au îndrumat pașii sufletului spre divinitate, care i-a fost un adevărat sprijin în viață. Încă de tânăr rămâne fără tatăl său, chemat la Domnul, motiv pentru care, împreună cu mama sa, se întoarce în Palestina, având originile familiale în această zonă.

Era un barbat pe cât de frumos, pe atât de viteaz și înțelept. Aceste calități l-au ajutat pe tânărul Gheorghe să ajungă mare conducător de oaste în dregătoria împăratului. Din păcate, acesta, puternic influențat de ginerele său, Galeriu, pornește în anul 303 după Hristos o cruntă prigoană împotriva creștinilor. Caracterizat fiind de curaj, Sfântul Gheorghe merge de unul singur în fața lui Dioclețian și ÎL mărturisește pe Domnul Iisus Hristos.

Împăratul, șocat și tulburat de cele auzite, căci îl prețuia mult, deși l-a trimis la închisoare, căuta prin diferite avantaje materiale și funcții să-l determine să renunțe la autodenunțul său. Chinurile groaznice la care a fost supus: loviri cu sulita, chinul la roată, groapa cu var, bătaia cu vine de bou, băutura otrăvită, bătăi la tălpi, nu i-au putut răci inima ce fierbea pentru bunul Dumnezeu, care în acele momente de suferință îl lumina cu puteri dumnezeiești. În cele din urmă, văzând împăratul Dioclețian că nu poate să-l schimbe în credință pe tânărul său conducător de oști, a hotărât să i se taie capul în afara cetății, ca și însăși împărătesei Alexandra, convertită la creștinism de atitudinea demna a Sfântului Gheorghe. Pe drumul spre locul supliciului Gheorghe s-a rugat permanent lui Dumnezeu mulțumind pentru toate binefacerile primite, după care a primit cununa muceniciei tăindu-i-se capul.

Viața și minunile sale au avut un puternic ecou în inimile creștinilor, motiv pentru care foarte multe biserici și mănăstiri îi sunt închinat, iar un număr însemnat de oameni îi poartă numele. Sfântul Gheorghe este acela care prin rugăciunile făcute înaintea scaunului dumnezeiesc ne protejează de balaurii vremii: ura, viclenia, invidia, necredința, nepasarea, pentru ca noi să putem a ne bucura de un lăcaș sfânt în Împaratia Sfintei Treimi.

Legenda ouălelor roșii

Dragii copii, se spune că în vremea când Iisus era răstignit pe cruce, suferea pentru păcatele noastre, în Cetatea Ierusalim a venit o femeie care a dus cuiva un coș plin cu ouă. Trecând ea prin acel oraș a auzit că Domnul nostru Iisus Hristos a fost condamnat la moarte și a fost dus să fie răstignit pe dealul Golgota. Când femeia a auzit vestea aceea cutremurătoare, inima ei a fost cuprinsă de o mare durere. Ea era cu atât mai supărată pentru că Iisus l-a vindecat odată pe fiul ei, care era bolnav de moarte. Așa cum era, cu coșul plin de ouă, a fugit repede la dealul Golgota, unde Iisus era bătut în cuie pe cruce și niște soldați îl păzeau. Din mâinile și picioarele Lui sfinte curgeau stropi mari de sânge. Femeia și-a așezat coșul ei cu ouă acolo jos, lângă crucea Domnului, și a început să se roage plângând de durere:

- Doamne Sfinte, Tu, care ai făcut numai bine, ai salvat oameni de la moarte, ai înviat morții și ne-ai învățat să credem în Dumnezeu, acum ești răstignit pe cruce ca cel mai mare dușman. Te rugăm, iartă-ne pe noi, păcătoșii, și lasă-ne un semn, să ne aducem aminte de suferința pe care ai îndurat-o pentru noi.

Când s-a ridicat femeia de jos, ouăle din coșul ei erau toate roșii de la sângele care picurase pe ele din rănilor Lui Iisus. Femeia n-a mai mers acasă, ci a rămas în orașul Ierusalim. După trei zile de la răstignire, acea femeie împreună cu alte femei au mers la mormântul Domnului, dar acesta era gol și atunci s-au bucurat mult, spunând: Hristos a înviat!

Plină de bucurie, femeia spunea tuturor despre ouăle roșii din coșul ei, care erau semnul suferințelor Lui Iisus pe cruce. Cu ochii strălucind de bucurie împărțea tuturor câte un ou roșu, spunându-le: Hristos a înviat!

De atunci, în fiecare an, femeia aceea credincioasă își pregătea câte un coș cu ouă roșii în amintirea Răstignirii și Învierii Domnului. Le împărțea copiilor și săracilor, povestindu-le despre suferințele lui Iisus pentru mântuirea noastră, a oamenilor. Apoi îi puna să ciocnească în amintirea Învierii Domnului, spunându-le: Hristos a înviat!, și primind răspunsul: Adevărat a înviat!

De la femeia aceea a rămas obiceiul să fie vopsite ouă roșii de Paști și să fie dăruite în amintirea Patimilor și Învierii Domnului.

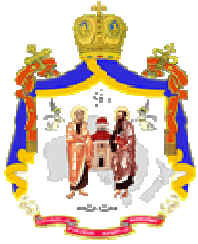
Ouăle de Paște, potrivit tradiției, erau adunate din cuibar în miercuria din a patra săptămână a Postului Mare, numita și „miercuria Păresimilor”. Exista obiceiul ca de la lăsatul secului și până în această zi, gospodinele să nu strângă ouăle. Era credința că ouăle alese în această zi nu se stricau până la Paște. Atunci se alegeau ouăle pentru mâncarea de Paști și ouăle ce urmau să fie înroșite. Chiar dacă ele erau strânse în acea zi, vopsitul lor avea loc în joia din săptămâna de dinaintea Paștelui, însă, niciodată în Vinerea Mare.

Oul vopsit este simbolul Mântuitorului, care părăsește mormântul și se întoarce la viață, precum puiul de găină ieșit din găoace.

Ouăle roșii sunt numite în Bucovina merișoare, iar cele cu ornamente sunt numite încondeiate, închistrite sau împiestrite.

Ciocnitul ouălor se face după reguli precise: persoana mai în vârstă (de obicei bărbatul) ciocnește capul oului de capul oului ținut în mână de partener, în timp ce rostește cunoscuta formulă "**Hristos a înviat**", la care se răspunde "**Adevărat a înviat**".

În unele zone ale țării, mai există obiceiul ca, în dimineața din duminica Paștelui, să-și spele fața cu apă nouă sau apă neîncepută, în care pun un ou roșu, având credința că astfel vor fi tot anul frumoși și sănătoși ca un ou roșu. După consumarea ouălor, cojile roșii sunt păstrate pentru a fi puse în brazde, la arat, crezându-se astfel că pământul va da rod bun.

Să învățăm o poezie

La Paști

de George Topîrceanu

Astăzi în sufragerie
Dormitau pe-o farfurie
Necăjite și mânjite
Zece ouă înroșite.
Un ou alb abia ouat
Cu mirare le-a-ntreat
"- Ce vă este frățioare
Ce vă doare?
Nu vă ninge
Nu vă plouă
Stați gătite-n haină nouă
Parcă, Dumnezeu mă ierte
N-ați fi ouă..."
"- Suntem fierte!"
Zise-un ou rotund și frez
Lângă pasca cu orez.
Și schimbându-și brusc alura,
Toate-au început cu gura:
"- Pân' la urmă tot nu scap"
"- Ne gatește de paradă"
"- Ne ciocnește cap în cap
Și ne zvârle coaja-n stradă"
"- Ce rușine! Ce dezastru!
Preferam să fiu omletă"
"- Eu, de m-ar fi dat la cloșcă,
Aș fi scos un pui albastru"
"- Și eu unul violet"
"- Eu mai bine-ar fi să tac
Așa galben sunt, că-mi vine
Să-mi închipui că pe mine
M-a ouat un cozonac!"

Povestiri cu tâlc:

7.Cele două grăunte

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi tu, frate, zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.

Dar, în clipa aceea, o cioara a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere. În schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine. Cu vremea, spicul deveni copt și roada lui multă.

Astfel, speranța și smerenia celui de-al doilea i-au adus adevărata viață, în timp ce mândria l-a costat scump pe primul. Greutățile vieții nu trebuie să ne sperie și să ne descurajeze, căci Dumnezeu vede suferința și credința noastră și ne va răsplăti negreșit. Cu speranță și rugăciune, putem trece peste orice obstacol al vieții. Însă cei a căror inimă este plină de ei înșiși, în care nu mai este loc și pentru Dumnezeu, adică pentru iubire, pentru speranță și încredere, aceia sfârșesc, asemenea primului grăunte, în ghearele păsării negre - diavolul.

"Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har."

PAȘTE FERICIT

2010 APRILIE (30 zile) ziua 13 ore, noaptea 11 ore

-
- 1 J Cuv. Maria Egipteanca; Cuv. Macarie Mărt. (Sf. și Marea Joi; Denia celor 12 Evanghelii) (Post)
2 V Cuv. Tit, făcătorul de minuni; Sf. Mc. Amfian și Edesie (Sf. și Marea Vineri; Denia Prohodului Domnului) (Zi aliturgica) (Post negru)
3 S Cuv. Nichita Mărt.; Sf. Mc. Elpidifor (Sf. și Marea Sâmbătă) (Post negru)
4 D Cuv. **Gheorghe de la Maleon, Zosima și Platon; Iosif, imnograful**

(†) **Duminica Sf. Învieri (Sf. Paști); Ap. Fapte I, 1-8; Ev. Ioan I, 1-17**

-
- 5 L (†) **A doua zi de Paști; Sf. Mc. Claudie, Diodor, Nichifor, Serapion, Teodul și Agatopod**
6 M(†) **A treia zi de Paști; Sf. Mc. Irineu, Ep. de Sirmium; Sf. Eutihie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Platonida**
7 MSf. Mc. Gheorghe Mărt., Ep. Mitilenei; Sf. Mc. Caliopie, Achilina și Rufin diac. (Harți)
8 J Sf. Ap. Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Hermas
9 V †) **Izvorul Tămăduirii; Sf. Mc. Eupsihie din Cezareea; Sf. Mc. Vadim arhim. (Harți)**
10 S Sf. Mc. Terentie, Pompie, African și Maxim; Sf. Mc. Dima
11 D †) **Sf. Ier. Calinic de la Cernica; Sf. Sfințit Mc. Antipa; Cuv. Trifina**

Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma) ; Ap. Fapte V, 12-20; Ev. Ioan XX, 19-31; glas 1, voscr. 1

-
- 12 L †) Sf. Mc. Sava de la Buzău; Sf. Ier. Vasile Mărt.; Sf. Antuza
13 MSf. Sfințit Mc. Artemon
14 MSf. Martin Mărt., Ep. Romei; Sf. Mc. Tomaida (Dezlegare la pește)
15 J Sf. Ap. Aristarh, Pud și Trofim; Sf. Mc. Crescent
16 V Sf. Mc. fecioare Agapia, Irina și Hionia (Dezlegare la pește)
17 S Sf. Mc. Simeon, Ep. Persiei; Sf. Acachie, Ep. Melitinei
18 D Cuv. Ioan, ucenicul Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Cosma, Ep. Calcedonului

Duminica a III-a după Paști (a Mironosițelor) ; Ap. Fapte VI, 1-7; Ev. Marcu XV, 43-47; XVI, 1-8; glas 2, voscr. 3

-
- 19 L Cuv. Ioan Paleolavritul; Sf. Sfințit Mc. Pafnutie
20 M(†) Sf. Teotim, Ep. Tomisului; Cuv. Teodor Trihina; Sf. Ap. Zaheu
21 MSf. Sfințit Mc. Ianuarie; Sf. Mc. Alexandra, împărăteasa; Sf. Mc. Filipia (Dezlegare la pește)
22 J Sf. Teodor Sicheotul, Ep. Anastasiopolei; Sf. Ap. Natanail
23 V †) **Sf. M. Mc. Gheorghe, Purtătorul de biruință; Sf. Mc. Valerie (Dezlegare la pește)**
24 S †) Sf. Ier. Mărt.: Ilie Iorest și Sava, Mitr. Transilvaniei; Sf. Ier. Iosif Mărt. din Maramureș; Sf. Mc. Pasicrat și Valentin din Durostorum; Cuv. Elisabeta
25 D Sf. Ap. și Ev. Marcu; †) **Cuv. Vasile de la Poiana Mărului**

Duminica a IV-a după Paști (a Slăbănogului de la Vitezda) ; Ap. Fapte IX, 32-42; Ev. Ioan V, 1-15; glas 3, voscr. 4

-
- 26 L Sf. Mc. Vasile, Ep. Amasiei; Sf. Glafira
27 MSf. Sfințit Mc. Simeon, ruda Domnului; Sf. Ap. Aristarh, Marcu și Zinon
28 M Sf. Ap. Iason și Sosipatru; Sf. Mc. Maxim, Cvintilian și Dada (Înjumătățirea praznicului Cincizecimii) (Dezlegare la pește)
29 J Sf. 9 Mc. din Cizic; Cuv. Memnon Mărt.
30 V Sf. Ap. Iacob, fiul lui Zevedeu (Dezlegare la pește)